

Un lac

(Excerpt in Romanian)

Translated by: Paula Șimenc Braga

Contact of the translator: bragapaula@hotmail.com

Ukanc, duminică, 31 decembrie

- Sunteți chiar polițist? a întrebat femeia de vreo șaizeci de ani, cu un pahar de vin în mână. De fapt, a zis ceva de genul: Steți chia polițist ... Cu siguranță băuse ceva.
- Neobișnuit!
- Neobișnuit? a întrebat el. De obicei numele meu pare neobișnuit, nu meseria.
- Taras? Mda, păi și Taras e nițel cam ciudat, dar știu câțiva pe care îi cheamă Taras, pe Taras Bulba și ... încă pe cineva ... dar polițist ...

A izbucnit în râs de parcă ar fi spus ceva amuzant.

- Ei, nu e polițist, a zis o femeie care s-a apropiat de ei și și-a pus mâna pe umărul lui Taras. E inspector.

Și ea se cam împiedicase, cam lungise e-ul din inspector, ceea ce înseamnă că a băut mai mult de un pahar de vin fiert, și-a zis Taras. Niciodată nu a suportat alcoolul.

- Ia, stați așa ... Voi nu v-ați întâlnit până acum?

Femeia mai în vârstă și-a țuguat buzele ca o adolescentă, lăsând impresia unei ... femei în vârstă care imită o adolescentă.

- Nu, bărbatul meu îmi prezintă numai ... ce-l intereseaza pe el ... nu si pe mine.

Taras a surâs, a întins mâna spre doamna mai în vârstă, încercând ca surâsul lui să pară firesc.

- Taras Birsa. Dacă primiți vreo amendă pentru parcare neregulamentară, sunați-mă.
- Taras ...
- Nu-l întrerupe, Alenka, a zis femeia și a dat mâna cu Taras, făcând o strâmbătură. O femeie ca mine nu se întâlnește în fiecare zi cu un polițist șarmant. Eu sunt Karin. Karin Prelc, soția bărbatului ăluia care strălucește acolo ..., făcând semn cu mâna înspre partea opusă a livingului spațios, care e coleg cu soția dumneavoastră. Dar probabil știți. Ce fel de polițist ați fi dacă n-ați ști asta?

Și a izbucnit în râs de parcă ar fi zis ceva foarte amuzant. Taras a făcut un efort și a zâmbit. Evident, Alenka nu a simțit nevoia să o facă.

- Și Birsa? Nu cunosc nici un Birsa.
- Pe Valter Birsa îl știți?

Femeia a clătinat din cap.

- Fotbalistul? Membru al echipei naționale?
- Ah, nu urmăresc chestii din astea. Nu sunt pentru mine. Cum se face, a zis întorcându-se spre soția lui Taras, că pe tine nu te cheamă Birsa, deși ești nevasta lui?
- Pentru că nu suntem căsătoriți, dar n-am chef să-ți explic de ce. După atâția ani, nu pot să-l numesc prietenul meu. Dar Karin, cu permisiunea ta, am să-l răpesc un pic.

Karin și-a mai țuguiaț o dată buzele, iar Taras și-a zis că era chiar fără niciun rost.

- Bine, bine, dacă nu e soțul meu, atunci e colega lui. Și înaintea cuvântului colegă a făcut o scurtă pauză, ca și când ar fi trebuit să-și înghită saliva.
- Prefă-te că vorbești cu mine, a zis în timp ce îl ducea de mână în partea opusă a camerei, unde erau majoritatea invitaților care, așezați în jurul unui bar, păreau să se distreze de minune.
- Pentru că ...
- Pentru că, altminteri, zgriptoroaica asta bătrână o să te mănânce de-a dreptul. Ai putea să-mi mulțumești. A propos, de ce trebuie să explici că ești polițist?
- Poate pentru că sunt?!, a zis pe un ton ironic. Tu nu ești doctoriță?
- Ba da, și mai sunt coproprietara unei clinici. Și tu ești polițist, dar, mai ales, inspector, și nu-i tot una. Dacă la vârsta ta n-ai fi decât polițist, mai mult ca sigur că n-am fi împreună. Știu și eu, ai fi cu vreo asistentă medicală.
- Oh, azi ne dăm mari.
- Mari sau nu, asta nu schimbă cu nimic faptele, chiar dacă le negăm până nu mai putem. Noi, oamenii, avem ambiții în viață. Unii mai multe, alții mai puține. Unii rămân polițiști, unele rămân doctorițe la Amărăștenii de Jos, dar nu este cazul meu și nici al tău ...

Taras a zâmbit.

- Deși a fost cu ajutorul răposatului meu tată, as zis Alenka aruncându-i o privire dură. Nu e nevoie să pomenim asta.
- Am pomenit ceva?
- Azi încă nu, mulțumesc. Păi a fost tata, mulțumesc lui Dumnezeu și sunt ceea ce sunt, nu ceea ce nu sunt. Ce-mi pasă mie de ce ar fi fost dacă ar fi fost sau dacă n-ar fi fost. Și zicând asta "ce ar fi fost" s-a auzit mai curând "ce-arfifos".
- Mă doare-n cur.
- Zău?!
- Adică dacă m-am îmbătat?
- Cam cât ai băut?
- Un păhărel de vin fiert și acum asta, a zis ridicând paharul de sticlă cu toartă pe care îl ținea în mână.
- Atunci, te-ai îmbătat, a zis Taras, inspectorul de poliție Taras Birsa, ca și fotbalistul Birsa, luând-o de după umeri. Să ridicăm paharul pentru asta. S-a apropiat de măsura cu sticle de vin alb și roșu, cu rachiuri de toate felurile și ales un pahar care sărea în ochi, cu un lichid portocaliu.

- Pentru ce se bea aici?

În fața lor s-a ivit un bărbat cu păr alb, zburlit, cam neras, purtând ochelari fără ramă, un pulover alb și pantaloni albi. Dr. Prelc îi amintea mereu lui Taras de Richard Branson. Chiar și dinții îi erau de un alb imaculat.

- Mă primiți și pe mine?

Avea în mână un pahar cu vin, alb. Să-l fi ales alb ca să fie în ton cu puloverul? s-a întrebat Taras.

- Ei, pentru ce închinăm?

- E gravidă, a zis Taras.

- Taras! Bineînțeles că nu sunt, a zis Alenka. Face mișto.

- Să închinăm pentru că avem noroc în viață, că facem parte din acel 1% de locuitori înstăriți din lume, a zis Taras ridicând paharul.

- Asta da. Asta e ceva pentru care se poate bea, a zis dr. Prelc ciocnind. Nici el nu era tocmai treaz.

- Și de-asta pe Taras îl muștră conștiința și tot dă și el cu gura, a zis Alenka.

- Nu, pe mine nu mă muștră conștiința. Numai că nu uit.

- Of, ce nesuferit mai ești ...

S-a întors spre masa cu mâncare și a început să caute pe un platou pe care se aflau mai multe gustări.

- Cina e peste cincisprezece minute! a strigat la ea dr. Prelc-Branson, în timp ce Taras l-a oprit făcându-i semn cu mâna.

- Las-o să mănânce ceva. Altminteri o să i se facă rău.

- Păi cât a băut? De cât timp sunteți aici? De cincisprezece minute.

Taras s-a uitat la ceas. Șase fără un sfert s-ar zice la Ljubljana. Cinci și trei sferturi, acolo, de unde vine el.

- De vreo oră, dar nu-i vorba de asta. Nu suportă alcoolul. Și în plus, am venit neanunțați și nu aș vrea să rămână cineva fără mâncare din cauza noastră.

- Și ți se bare că asta ar dăuna vreunui de-aici?

Aproximativ douăzeci de persoane se adunaseră în încăperea cea mai mare de la parterul casei de vacanță, care era atât de mare, încât nu era nevoie să stea cu toții grămadă, ci puteau să stea în grupuri mai mici. Împreună cu el și cu Alenka erau douăzeci și doi, dacă număraseră corect, și la chestii din asta nu prea greșea. Numai perechi în vârstă, dacă nu se înșela, și, în general, nu se prea înșela. Deformație profesională, nimic altceva.

Dr. Prelc s-a uitat o vreme fix în pahar ca și când s-ar fi gândit la ceva.

- Ieșim la o țigară?

- Să ies cu tine la o țigară?

- Da, da ... Știi că nu fumezi. Eu ies afară la o țigară, iar tu, să zicem, la aer curat, împrăpătat cu fum, ca să ne bucurăm amândoi de el. Haide, zău ...

Au luat-o prin spatele musafirilor spre ușa care dădea spre o mică terasă acoperită, suficient de mare însă pentru o masă de lemn mai mare și niște scaune. Taras a închis ușa

terasei, a tras un scaun și s-a așezat. La doi metri de ei, ningea. Egal, puternic și nici măcar nu era frig. În jur de zero grade, și-a zis Taras.

- Frumos, nu?

Taras a aprobat din cap.

- Am căsuța asta de treizeci de ani. Dintre toți doftorii ăștia, am fost primul care și-a făcut o căsuță. Ei, pe urmă au mai venit și alții și acum a ajuns să arate cam amărâtă, așa, mai la margine.

S-a uitat la Taras.

- Ești destul de bătrân, îți mai amintești de un serial cehesc?
- Pane Sova și nu mai știu cum?
- Da, da ...

S-a bucurat de parcă Taras ar fi spus o chestie importantă. Tocmai luase o înghițitură care, de atâta entuziasm, i s-a oprit în gât și, în cele din urmă aproape că a vomat pe masa dintre ei.

- Băga-mi-aș! Știi când îmbătrânești? Îmbătrânești când la petreceri începi să spui bancuri și nu te urmărește nimeni. Când zici Bulă și lumea se holbează la tine. Care Bulă?

A mai sorbit din pahar, de data asta cu grijă.

- E ceva zăpadă la Vogel?
- Când am plecat, tocmai începuse să ningă și cred că până acum a nins destul. Înainte n-a prea fost zăpadă. Trebuia să fim atenți la pietre.
- Acum o să fie zăpadă și pe vârful Žagar, a zis dr. Prelc. Ce-mi mai place! Să urc pe Vogel cu ultimul telescaun, să dau pe gât un rachiu, p-ormă acasă ... La altă dușcă de rachiu.

A izbucnit în râs.

- Ascultă, Taras, de ce nu rămâneți voi aici peste noapte? De ce să vă duceți acasă pe o vreme ca asta? Rămâneți, să ne îmbătăm și noi ca oamenii ... că animalele știu mereu când să se oprească ..., și a izbucnit din nou în râs. Mă rog, noi,ăștilalți, tu poți să sorbi un suculeț.

Taras a clătinat din cap.

- Haide, zău, și mâine ne ducem să bătătorim un pic zăpada. Am acolo în magazia aia o pereche de schiuri în plus, chiar și clăpări.

A arătat spre o căsuță care se afla cam la douăzeci de metri distanță, de-abia se zărea în întuneric.

- Dacă-i vorba de asta, nu e nicio problemă, iarna am mereu în mașină schiurile și tot echipamentul.

De primăvara până toamna, Taras avea îndesat în portbagajul Citroënului lui tot ce era necesar ca să alerge, adică adidași, șosete, pantaloni, un tricou, un prosop, iar iarna, totul pentru a face schi-fond.

- Ne-am înțeles cu fetele noastre să vină la noi și după miezul nopții să ne ducem cu toții în centrul vechi. Și dacă două fete de douăzeci de ani, pe care rar le vezi, promit ceva părinților, atunci ...
- Da, pe urmă n-ai încotro, a zis dr. Prelc. Unde-și fac studiile?
- Amândouă la Viena, amândouă microbiologie.
- Aha, păi, atunci, hai noroc pentru ăia cu parale!

A ridicat paharul, au ciocnit și au luat o înghițitură, apoi dr. Prelc a luat din buzunarul pantalonilor un pachet de țigări gol și din el a scos un joint.

- Cadou de la studente ...

L-a aprins, a tras un fum adânc în piept și s-a sprijinit de spătarul unui scaun de lemn. Taras a simțit mirosul de fum care, prin aerul umed, a început să se ridice sub forma unui nor micuț spre tavanul terasei.

- Ai ceva împotriva? Mereu uit că ești ...
- Polițist?
- Da, mă rog, criminalist. Vreau să zic dacă ai ceva împotriva că fumez jointul acesta. Oricum, azi toți o fac.
- N-am nimic împotriva, a zis Taras. Și oricum, sunt în afara orelor de serviciu.
- Vrei?

Taras a clătinat din cap.

- Da' ce crezi de chestia asta? Despre legalizarea chestiei ăsteia?
- Mi-e indiferent.
- Trebuie să ai o părere. Doar are legătură cu meseria ta.

Îi era indiferent. Dacă la vechimea lui în muncă de aproape un sfert de secol Taras a învățat ceva e că lucrurile asupra cărora nu putea să aibă o influență – și erau o mulțime – îi erau total indiferente. Criminalitatea e constantă. Un anumit procent de oameni o să treacă mereu în partea întunecată. Dacă le iei marijuana, o să înceapă să vândă amfetamine, cocaină, heroină ..., ciuperci otrăvitoare. Și dacă totul se legalizează, atunci se vor orienta spre furtul din magazine. Mereu e câte ceva.

- Nu știi, a zis, chiar mi-e indiferent. Și în afară de asta, eu mă ocup de omucideri, secția agresiuni corporale și sexuale. Drogurile sunt în altă parte, la sectorul crimă organizată, secția droguri interzise, a zis el ca pe apă. Tu ești specialist în boli abdominale, dacă nu mă înșel?
- Da, intestine și chestii de-astea.

Dr. Prelc a început să râdă. Se vede treaba că iarba începuse să își facă efectul.

- Știi ceva despre plămâni? Ai ști să faci o operație pe plămâni?

- Știu eu? Dacă ar fi nevoie, aș tăia ceva, acolo. Știu că oamenii n-ar trebui să fumeze.

S-a înecat și a început să tușească. A tușit o vreme, apoi a izbucnit într-un râs atât de puternic, încât i-au dat lacrimile. Și-a scos ochelarii și i-a șters cu mâneca puloverului. Probabil că ar face-o dacă ar fi după el, și-a zis Taras, ar interzice marijuana. Măcar când beau alcool, oamenii devin sociabili. Când trag două fumuri de iarbă, se închid în lumea lor. Râd de propriile glume, de exemplu.

- Nevastă-ta, a zis dr. Prelc, Alenka, e OK. Cred c-a fost mereu OK. Și ca studentă, și acum. A rămas mișto.

Poate mulțumi genelor pe care le are, și-a zis Taras. Dacă el ar face tot atât de puțină mișcare câtă face ea, ar arăta oribil, ei, însă, i se întâmplă din când în când într-un magazin sau la restaurant să fie tutuită.

Alenka era o femeie foarte frumoasă, chiar și acum, la patruzeci și cinci de ani. Când intra într-o încăpere, se putea vedea cum privirile bărbaților se îndreptau spre ea, ba chiar și ale femeilor, din invidie. Prietenele ei, cele din generația ei, erau gospodine așezate, cu niște kilograme bune în plus sau sportive înverșunate, pasionate de tot felul de stiluri de viață sănătoasă, vegetariene, vegane, practicante fanatiche de yoga ..., prea slabe, uscățive, numai piele și os, n-ai avea pe ce să pui mâna, cum ar zice dr. Prelc. Alenka avea ținută și un chip frumos, cu trăsături armonioase, în centrul cărora se șteea un năsuc ascuțit care, de fapt, ar fi trebuit să distrugă această frumusețe armonioasă, însă o făcea și mai atrăgătoare, mai scumpă. Iar părul ei deschis la culoare, care-i ajungea până la umăr și care vara devenea complet blond, acum bătea în castaniu. Când a cunoscut-o Taras, era tunsă foarte scurt, ca Pink, în faza când avea părul scurt. Multă vreme a crezut că se vopsea blond cum, mai mult ca sigur, o făcea și Pink. De ceva vreme își lăsase părul să-i crească puțin.

- Părul scurt e pentru cele de douăzeci de ani, zicea. Dacă-l ai și la patruzeci, arăți ca o lesbiană îmbătrânită.

Prelc a mai tras un fum adânc în piept și apoi a aruncat mucul în întuneric, în zăpadă.

- Ce ne mai regulam în vremurile alea, băga-mi-aș, în toată regula. N-o să crezi câte cad pe bec în fața unui chirurg, profesor universitar. O avea ceva halatul alb.
- Păi și măcelarii au halate albe, a zis Taras.
- Măcelarii? Măcelarii?

A izbucnit în râs și când părea că s-a oprit, o lua iar și iar de la capăt. Nu se putea opri din râs. Măcelarii, ha, ha, ha, și iar măcelarii, ha, ha, ha ...

- Te călcăm pe nervi, nu-i așa, Taras?
- Voi, doctorii?
- Nu numai doctorii, a zis Prelc, râzând din nou. Noi,ăștia, șmecherii, ciocoi vechi, burghezii. E sau nu așa? N-are nici un rost, Taras. Noi suntem veșnici. Și asta pentru că nu suntem pretențioși. Orice ne convine. Ne înmulțim pe cale sexuală, vegetativă,

chiar și cu butașii, dacă e nevoie. De aceea, din timp în timp, recrutăm pe cineva nou, cu sânge nou. Pe tine!

Și-a îndreptat arătătorul spre el și iar a început să râdă. Evident, jointul era foarte bun, foarte puternic.

- Poate o să vină ziua, s-a auzit din nou vocea dr. Prelc după ce a reușit să se calmeze, iar Taras a avut impresia că o să schimbe tema, când n-o să mai cadă niciuna pe bec în fața lui Rajko Prelc, dar ziua aia n-a venit încă, a zis și și-a ridicat dramatic arătătorul spre cer, de fapt spre acoperișul de lemn al terasei. Ora lupilor impotenței și a prostatei care picură. Azi nu e ziua aia.

A tras aer în piept.

- Știi despre ce vorbesc?
- Despre Stăpânul inelelor?
- De Stăpânul Pulii mici, a zis dr. Prelc. Ei, ia zii, Taras?
- Da.
- De ce nu rămâneți în noaptea asta aici ca să tragem și noi o băută ca lumea? Acolo, înăuntru, e o mână de doctori de nu știu ce, n-am nicio treabă cu ei. Nu sunt decât niște mărginiți, niște cârpaci. M-am săturat de ei, mă calcă pe nervi. S-a aplecat înspre Taras și i-a șoptit la ureche: Știi că la toți le-am regulat nevestele? La toți ăia din casă?

Pe urmă s-a afundat mai adânc în scaun și a continuat mormăind, ca și cum vorbea cu sine, ca și cum ar fi gândit cu glas tare.

- Cu toate că, dacă sunt cinstit, și se pare că pot fi cinstit, că doar suntem între noi, am șizeci de ani, băga-mi-aș, și ziua aia e pe-aproape. Unele dintre tâmpitele alea de studente, de asistente medicale, chiar și paciente, se uită la mine ca la un super potent. Chestia asta nu mă deranjează, că am fost și o să fiu un super potent, dar chestia cu vârsta ... Pot să dau de una care să-mi lase impresia că sunt un pervers, care momește un copil cu bomboane ... Poate că, totuși, ar trebui să mă fixez cumva ...

A luat paharul și a băut restul de vin care mai rămăsese.

- Să mă fixez, Taras, nu?
- Dar nu ești încă fixat?

Dr. Prelc a plescăit ca și când vinul ar fi fost răsuflat.

- Taras, noi doi suntem prieteni, nu?

Erau? Prelc era mai mare cu mai bine de zece ani. Taras l-a cunoscut când Alenka a devenit coproprietară a clinicii, adică acum câțiva ani, vreo patru, l-a întâlnit acolo, pe urmă s-au dus amândoi cu bicicletele de trei, patru ori, să facă o tură mai lungă ... ceea ce probabil fac prietenii. Iar azi i-a cunoscut și nevasta.

- Da, suntem.
- Serios?
- Serios.

- Dacă te-aș ruga, mi-ai putea face o favoare, în plan profesional, așa, ca de la prieten la prieten?
- Ce fel de favoare?

Prelc s-a oprit, s-a uitat în paharul gol și a dat din mână?

- Ai cunoscut-o pe nevastă-mea?
- Da.
- Știi că a fost la olimpiadă? La Montreal, în 1976. La aia la care, îți amintești, Nadia Comăneci a luat un zece. Pentru prima dată! Ar fi participat, dacă n-ar fi fost niște jocuri de culise între republicile iugoslave. Ca și Jacky Stewart ... Știi cine e Jacky Stewart?
- Știu. Un pilot de formula 1 din anii '70.

S-a deschis ușa, și Alenka și-a strecurat capul prin ușă.

- Hei, voi, cina e gata.

Apoi a pătruns pe terasă, uitându-se în întuneric. Ninge tot mai abundent.

- A nins ceva, nu glumă, a zis și s-a scuturat de frig. Apoi s-a întors spre Taras: Taras, dacă vrem să mergem în seara asta acasă, ar trebui să ne grăbim.

Părea că și-a mai venit în fire. A deschis din nou ușa de la terasă și a așteptat să vină și Taras, care i-a ținut ușa pentru dr. Prelc.

- Dacă-mi aduc bine aminte, numai pe madam Balažič n-am regulat-o, a zis el pe șoptite, arătând cu mâinile ceva de opulent, că mi s-ar fi făcut rău. Vai de ea!

- Varta a fost primul meu caz. Primul, cred ... Primul la care am luat parte.

La o lună după ce terminase cursul de criminalistică și practica de mai multe săptămâni, a fost repartizat în echipa lui Penca, care ancheta niște dispariții, despre care la început s-a bănuțit că se datorau creditorilor, fiscului, nevestelor, până când niște oameni care se plimbau prin pădure, ca să culeagă ciuperci, au descoperit din întâmplare primul cadavru. Și pentru că la locul crimei a fost descoperită o baterie Varta, cazul a primit acest nume.

Oare să fi fost atunci și Penca nemulțumit de el el? Nu și-a dat seama de asta.

Ancheta bătea pasul pe loc, nu ducerea nicăieri și atunci, din lipsă de dovezi, au luat-o la întâmplare, l-au reținut pe primul care avea cât de cât o legătură cu cele trei victime bine-cunoscute și și-au îndreptat toată artileria grea asupra lui. Pe baza unor insinuări vagi, care nici măcar nu erau indicii, l-au reținut douăzeci și patru de ore, apoi, pe baza unora și mai vagi, cu care judecătorul de instrucție a fost de acord, i s-a prelungit arestul preventiv cu încă patruzeci și opt de ore. Nu știau nimic. Și când și-au pierdut orice speranță, Penca l-a trimis pe Taras la el. Să încerce și ăla micu' ceva. Taras stătea în fața unui bărbat gras, plin de sine. Ulterior s-a dovedit că era șeful unei bande criminale, așa că îi arunca lui Taras priviri arogante și a început să se plângă de felul în care îl tratează poliția, de faptul că îl terorizează, cu toate că are alibi pentru toate câte îi pun în cârcă.

- De-aia ie cum ie la noi în țară, a șuierat el, pă ăia dân sud îi apără ca pă ursu' brun, da'să ia dă omu' cinstit ...

- Vă înțeleg perfect, i-a zis mințindu-l, mai punem o dată cap la cap ce le-ați spus colegilor mei și pe urmă sunteți liber.

A dat tot timpul din cap, o oră și jumătate cât a durat discuția cu el, de fapt monologul celui audiat, fără să afle nimic în plus față de ceea ce știau colegii lui mai în vârstă. A insistat numai pentru că Penca îi ordonase să nu iasă din cabina pentru interogatorii mai devreme de două ore.

- Hai, să vă spun și la dumneavoastră un'e-am fost în timpu' ăla, care mă to' regulați la cap ...

A început să înșire alibiurile, fără ca Taras să i-o ceară.

- Cân' o dispărut Slodnak ..., fusese acolo și acolo, cân' s-or dus Brajnik ..., Kovač ... Markež ...

Patru nume pentru trei cadavre. Pe cel de al patrulea nu îl găsiseră încă, nici nu știau că există. Aproape că nici Taras nu băgase asta de seamă.

Au făcut presiuni asupra lui și, cu toate că pe urmă nu a mai spus nimic, continuarea anchetei devenise simplă. Atunci când știi, când ești convins de ceea ce trebuie să cauți, o să și găsești, zicea Penca, care ar fi putut să își aroge rezolvarea acestui caz, ceea ce ar fi făcut oricine în locul lui.

Taras a ținut minte toată viața că ”atunci când știi ce să cauți, o să și găsești”.

Din principiu, oamenii din regiunea Gorenjsko nu suportă să îi deranjeze cineva în timp ce muncesc sau cel puțin în intervalul de timp dintr-o zi când lucrează, nu suportă să vină poliția și prin asta nu se deosebesc cu nimic de cei din celelalte părți ale Sloveniei, dar, de data asta, curiozitatea declanșată de vestea că, nu departe, în râu, a fost găsit cadavrul unei femei, a învins orice fel de reținere. Nu au ridicat din umeri, cum ar fi făcut dacă și-ar fi făcut apariția cine știe ce funcționar, zicându-i că-și văd de treburile lor și că nimic altceva nu-i interesează, dimpotrivă, cum se aude la câte una din emisiunile populare de la radio, și-au lăsat pe dată lucrul și au fost numai urechi. Din păcate, răspunsurile lor nu le-au fost de ajutor lui Brajc și lui Osterc.

- Și care să fi fo' asta? au răspuns la întrebare cu o întrebare. Știți, nici prin cap nu-mi trece. Dacă fi fost de aici, aș fi avut ceva de zis ... De fapt: De-a fi fo' dă p-aci, apăi oi fi avut ceva dă zâs. Nice una nu lipsăște ... Și acolo, în casa bărbatului mai mult ca sigur aflat la pensie, a apărut pe masă o sticlă cu un dop de plută.
- Ie dâן păru' ăla dâן fața cășii. Io l-am făcut. Una mică?

Așa că entuziasmul prefăcut cu care Brajc a comandat meniul 1 trebuie înțeles și din această perspectivă.

A durat cincisprezece minute să li se aducă la masă ceea ce comandaseră, ar fi durat și mai puțin dacă Osterc nu ar fi vrut cu orice preț cartofi prăjiți, care, spre deosebire de mâncarea

din meniul zilei, trebuiau să fie proaspăt prăjiți. Brajc s-a repezit la mâncare și, o vreme, nu l-a deranjat pe Osterc cu gânduri nu mai lungi decât ”chestia asta nu-i rea” sau ”nu-i ca la mama acasă” sau ”cea mai bună pasăre e porcu’ ” și chiar ”fie mătă, fie potaie, important e s-aibă carne” ... Și când, în cele din urmă, Brajc a tras prima dată aer adânc în piept și a vrut să spună ceva mai cu miez sau, măcar, mai elaborat, Osterc i-a luat-o înainte întrebându-l:

- Auzi, nu crezi c-ar trebui să mai stăm de vorbă cu vreo doi? Ca să nu se zică Taras ceva...

Brajc a pus furculița pe farfurie, ceea ce, având în vedere faptul că farfuria nu era încă goală, însemna că Osterc l-a înfuriat destul de tare cu întrebarea lui.

- Păi n-are decât să vină singur aici și să-i numere, s-a răstit el, încât toate capetele din cârciumă s-au întors în direcția lui. Oricum n-are rost, pentru că nimeni nu știe nimic și nimeni n-a fost dat dispărut.

Osterc a început să dea din cap, amintind puțin de jucăriile care dădeau din cap și care, o vreme, obișnuiau să decoreze bordul sau luneta mașinii, tot felul de câini și pinguini care, de îndată ce mașina se punea în mișcare, își agitau caraghios capul. Apoi, de cum Brajc a apucat furculița, a clătinat din cap și a încercat din nou.

- În orice caz, avem numai zece ...

De data asta, Brajc nu s-a mai lăsat deranjat, a înfipt furculița într-o nouă bucată de carne peste care a plasat cu cuțitul niște cartofi și și-a băgat totul în gură, mestecând încet și așezându-și furculița și cuțitul pe farfurie încrucișat, astfel încât, dacă ar fi apărut chelnerița, să nu fi greșit cumva și să-i fi luat farfuria pe care mai era ceva material, apoi și-a șters colțurile gurii cu un șervet și a întrebat:

- Păi, după părerea ta, cât ar fi de-ajuns?
- Măcar vreo cinșpe.

Brajc a înghiți ce mai avea în gură, s-au uitat de jur împrejur prin cârciumă, a mai tăiat o bucată de carne, și-a mai vârât în gură o porție de cartofi și a mormăit:

- Ajung paișpe.